

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

kernes Forhold til Loven. Genpart af Indberetningen tilstilles Danmarks Nationalbank. For de Bankers Vedkommende, der ikke opfylder Forskrifterne i § 1, jfr. § 3, fastsætter Ministeren en Frist af ikke over 1 Maaned, inden hvilken Kassebeholdningen skal være bragt op til den paabudte Størrelse.

Bestemmelserne svarer i Princippet til Bestemmelserne i den gældende Banklovs § 11, 2det Stykke.

I Lovforslagets § 7 foreslaas det, at Lovens Gyldighed begrænses til den 30. Juni 1944. Fra Danmarks Nationalbanks Side er der lagt Vægt paa, at Lovens Gyldighedstid ikke bliver kortere end de anførte 2 Aar, idet Banken i Virkeligheden havde ønsket, at Loven skulde have haft Gyldighed for et betydelig længere Tidsrum. Man er dog fra alle Sider enedes om den foreslaaede Gyldighedsfrist, idet saavel Nationalbanken som de private Banker under de stedfundne Forhandlinger har forudsat, at Loven til sin Tid vilde blive forlænget, hvis de Forhold, der har motiveret Lovforslagets Fremsættelse, stadig gør sig gældende ved Lovens Udløbstid.

Jeg vil til Slut gerne fremhæve, at den pengepolitiske Situation i Dag, selv om den frembyder Vanskelighed, er en ganske anden end Situationen under og efter den forrige Verdenskrig. Dels er der fra Regeringens Side grebet mere effektivt ind saavel paa Prismraadet som med Hensyn til Ind- og Udførsel, dels er Forstaaelsen af Situationens Alvor og Krav en helt anden i Dag saavel inden for Erhvervslivet som i Befolkningen. Vi har derfor i væsentlig Grad faaet Herredømmet over Prisniveauets Udvikling, ligesom vi i det store og hele har undgaaet usund Kreditgivning og Spekulation. Dette tjener vore Banker, de erhvervsdrivende og Befolkningen til Ære. Et Udslag af denne Forstaaelse og af Vilje til Samarbejde er det ogsaa, at jeg kan forelægge dette Lovforslag, som tilsigter at underbygge en rolig og sund Udvikling af det økonomiske Liv i Danmark med fuld Tilslutning saavel fra Danmarks Nationalbanks som fra de private Bankers Side. Det er mit Haab, at Rigsdagen vil kunne tiltræde Lovforslaget, og jeg anmoder om, at Forslaget gøres til Genstand for en hurtig og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Formanden: Jeg giver herefter Ordet til Stats- og Finansministeren, for at han kan faa Lejlighed til at fremsætte det anmeldte Lovforslag.

Stats- og Finansministeren (V. Buhl):

Jeg skal tillade mig for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Udstedelse af Statsgældsbeviser, Skatkammerbeviser og Stats-Spareobligationer.*

Lovforslaget er ligesom det af Handelsministeren nu fremsatte Lovforslag fremkommet som Resultat af en Række Forhandlinger, der har været ført mellem Regeringen og Danmarks Nationalbank angaaende de Foranstaltninger, der maa anses for nødvendige til Imødegaaelse af de Farer, som den stadig stigende Pengerigelighed medfører for hele vort økonomiske Liv.

Forslagets Formaal er ad frivillig Vej at opnaa en yderligere Binding af likvide Pengemidler derved, at Staten overtager dem som Laan mod en vis Rentegodtgørelse og hensætter dem eller — om man vil — nedkuler dem i Nationalbanken som et Supplement til de lovbundne Indskud fra Bankerne. Da Nationalbanken ikke betaler Staten nogen Rente, fremkommer derved for Statskassen en Renteudgift, der maa betragtes som en Slags Risikopræmie, der betales for saa vidt muligt at afværge de Forstyrrelser, som løsgaaende Penge kan medføre.

I Lovforslagets § 1 er foreslaaet, at der gives Finansministeren Bemyndigelse til i Tiden indtil den 30. Juni 1944 at udstede 2-aarige Statsgældsbeviser inden for et Beløb af 200 Mill. Kr. Den aarlige Rente foreslaas fastsat til 1¾ pCt., og Beviserne tænkes udstedt i Stykker paa 4 000 Kr., 20 000 Kr. og 100 000 Kr. Statsgældsbeviserne skal efter Forslaget kunne afsættes til Enkeltpersoner, Firmaer og Institutioner, men ikke til Banker og Sparekasser, idet Beviserne er beregnet til direkte Anlæg for de ledige Penge, som for Tiden er anbragt som Indskudsmidler i de private Banker.

Hvad angaar den foreslaaede Løbetid paa 2 Aar, har man ment, at en længere Løbetid næppe vilde være gennemførlig, medens paa den anden Side en Anbringelse paa 2 Aar af en betydelig Del af Erhvervsvirksomhedernes likvide Midler i Almindelighed ikke ses at kunne frembyde nogen Betænkelighed for Virksomhederne. Selv om Krigstilstanden skulde høre op i en nærmere Fremtid, kan man roligt regne med, at der hængaar en rum Tid, inden det bliver muligt i større Omfang at retablere Varelagrene paa ny. I saa Henseende kan man blot pege paa Erfaringerne fra Tiden efter den forrige Verdenskrig.

Endvidere bemyndiges Finansministeren ifølge Lovforslagets § 2 til inden for et Beløb af 300 Mill. Kr. at udstede Skat-